

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. D.**, zastúpeného JUDr. E. G.,
proti žalovaným
1/ **M.** **M.**,
2/ **K. M.**, 3/ **J. M.**, zastúpených JUDr. I. G., **o vydanie vecí, alternatívne o zaplatenie 2 758 731 Sk**, vedenej na Okresnom súde v Dunajskej Strede pod sp. zn. 4 C 87/2003, v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 10. marca 2009 sp.zn. 9 Co 300/2008 a rozsudku Okresného súdu v Dunajskej Strede zo 17. septembra 2008 č.k. 4 C 87/2003-281, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Trnave z 10. marca 2009 sp.zn. 9 Co 300/2008 a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo 17. septembra 2008 č.k. 4 C 87/2003-281 a vec vracia Okresnému súdu Dunajská Streda na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa v konaní žalobou podanou proti žalovaným 1/, 2/ a 3/ domáhal vydania vecí, odobratých mu v exekučnom konaní. V priebehu konania žalobca petit rozšíril alternatívne o zaplatenie 2 758 731 Sk s príslušenstvom.

Okresný súd v Dunajskej Strede rozsudkom zo 17. septembra 2008 č.k. 4 C 87/2003-281 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov konania k rukám ich právnej zástupkyne v sume 670 810 Sk do 3 dní

od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že predmetom sporu bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaní získali plnením zo strany žalobcu, ktorého právny dôvod odpadol. V konaní mal preukázané, že medzi účastníkmi bol dňa 16. mája 1995 pod č.k. 7 C 313/1993-56 uzavretý súdny zmier, ktorým bol žalobca zaviazaný žalovaným vydať náhradu za živý a mŕtvy inventár v celkovej hodnote 2 495 703 Sk. Nakoľko účastníci sa nevedeli dohodnúť na vydaní vecí v zmysle podmienok uznesenia o súdnom zmiere, prostredníctvom exekučných príkazov z 25. novembra 1996 a 28. februára 1997, boli žalobcovi odobraté veci v celkovej hodnote 2 495 703 Sk. Následne na to žalobca uznesenie o schválení zmiere napadol žalobou o zrušenie zmiere, pričom Okresný súd v Dunajskej Strede rozsudkom z 13. mája 1999 č.k. 7 C 119/1996-225 zrušil toto uznesenie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16. júna 2000. Ako dôvod zrušenia uznesenia o schválení zmiere súd uviedol rozpor s hmotným právom. Na odvolanie žalovaných Krajský súd v Trnave rozsudkom z 5. apríla 2000 sp.zn. 5 Co 592/1999 rozsudok súdu prvého stupňa o zrušení zmiere potvrdil. Po zrušení súdneho zmiere Okresný súd v Dunajskej Strede pokračoval v pôvodnom konaní o vydanie transformačného podielu. Zároveň žalobca podal dňa 12. júna 2003 na Okresný súd v Dunajskej Strede žalobu na vydanie vecí, alternatívne zaplatenie 2 758 731 Sk s príslušenstvom. Po vykonanom dokazovaní súd žalobu zamietol rozsudkom zo 17. septembra 2008 č.k. 4 C 87/2003-281. Dospel k záveru, že právoplatným rozhodnutím Okresného súdu v Dunajskej Strede o zrušení súdom schváleného zmiere (t.j. 16. júna 2000) odpadol právny dôvod, na základe ktorého žalobca plnil a preto podľa jeho názoru od tohto okamihu začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá uplynula 17. júna 2002. Ustálil, že práve týmto okamihom sa žalobca dozvedel o odpadnutí právneho dôvodu plnenia. Vzhľadom na to, že žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia bola podaná po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobu zamietol. Zároveň vylúčil, že by išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave rozsudkom z 10. marca 2009 sp.zn. 9 Co 300/2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, svoje rozhodnutie s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. podrobnejšie neodôvodnil s konštatovaním správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Rozhodol tiež o náhrade trov odvolacieho konania.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky na základe podnetu žalobcu podal proti uvedeným rozhodnutiam mimoriadne dovolanie. Navrhol uvedené rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu v Dunajskej Strede na ďalšie konanie z dôvodu, že tieto spočívajú na nesprávnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Mal za to, že súdy vec nesprávne právne posúdili, ak začiatok plynutia premlčacej doby určili deň právoplatnosti rozsudku o zrušení zmiaru. Súdny zmier bol uzavretý medzi účastníkmi konania, v konaní vedenom na Okresnom súde v Dunajskej Strede pod sp.zn. 7 C 313/1993. Účinky uznesenia, ktorým sa schválil súdny zmier, sú rovnaké ako pri právoplatnom rozsudku. Uznesenie o schválení súdneho zmiaru možno napadnúť žalobou o neplatnosť súdneho zmiaru (právnym dôvodom je neplatnosť zmiaru podľa hmotného práva) alebo návrhom na obnovu konania. V prípade, ak súd žalobe vyhovie a uznesenie o schválení súdneho zmiaru zruší, pokračuje v spore s pôvodnými účastníkmi. Premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako plnenia poskytnutého na základe právoplatného súdneho rozhodnutia (zmiaru), ktoré bolo neskôr zrušené rozhodnutím odvolacieho súdu (návrh na zrušenie uznesenia o schválení zmiaru plní funkciu mimoriadneho opravného prostriedku, jeho účelom je dosiahnuť zrušenie právoplatného súdneho rozhodnutia a je ďalším prostriedkom procesnej ochrany účastníka pôvodného konania), začína plynúť až právoplatnosťou nového rozhodnutia, vydaného vo veci samej o tomto plnení (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 124/2002). Premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého tým, že pôvodný rozsudok, na základe ktorého sa plnilo, bol po zrušujúcom rozhodnutí nahradený novým rozsudkom, začína plynúť jeho vyhlásením. Doručenie zrušujúceho rozhodnutia súdu teda nie je tým okamihom, ktorým dochádza k získaniu bezdôvodného obohatenia a preto nemožno od neho počítať plynutie premlčacej doby. Takýto záver má podstatný význam pre posúdenie námietky premlčania na vrátenie plnenia poskytnutého žalobcom podľa neskôr zrušeného právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, ak vo svojom rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa sa nezaoberal skutočnosťou, že v čase vydania rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo právoplatne rozhodnuté o pôvodne uplatnenom nároku o vydanie transformačného podielu. Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 7. februára 2006 sp.zn. 9 Co 188/2005 nadobudol právoplatnosť 22. marca 2006 a preto má za to, že až týmto dňom začala plynúť premlčacia lehota.

Žalobca sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora nevyjadril.

Žalovaní 1/, 2/ a 3/ v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku generálneho prokurátora Slovenskej republiky poukázali na znenie ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia ide o kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu (v odseku 1) a objektívnu (v odseku 2). Začiatok ich plynutia je tiež stanovený odlišne a odlišný a na sebe nezávislý je aj ďalší priebeh ich plynutia, ako aj ich skončenie. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúcim dňom deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto na jeho úkor bezdôvodné obohatenie získal. Pre určenie začiatku subjektívnej premlčacej doby k uplatneniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci teda okamžik, keď sa účastník skutočne dozvedel skutkové okolnosti, z ktorých možno odvodiť bezdôvodné obohatenie na strane žalovaných. Zrušením zmieri v danom prípade odpadol exekučný titul, na základe ktorého obdržali žalovaní plnenie. Podľa ich názoru týmto dňom začala plynúť lehota na uplatnenie nárokov žalobcu voči žalovaným. Následný rozsudok krajského súdu určil rozsah nároku žalovaných v rámci reštitučného konania. Nemal však vplyv na plynutie premlčacej lehoty, nakoľko odobratie vecí, ktorých vydania sa žalobca domáhal, sa uskutočnilo na základe rozhodnutia o schválenom súdnom zmiere, ktorý bol zrušený na základe podnetu žalobcu z dôvodu jeho nesúhlasu s výškou nároku žalovaných. Keďže súdny zmier bol zrušený jeho vyhlásením dňa 5. apríla 2002 (právoplatným 16. júna 2000), k ukončeniu plynutia premlčacej lehoty došlo jej márnym uplynutím v lehote dvoch rokov, t.j. 5. apríla 2002. Pokiaľ ide o plynutie objektívnej premlčacej doby, jej začiatok a to tak trojročnej, ako aj desaťročnej v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia (táto lehota nie je vzhľadom na okolnosti prípadu relevantná v tomto konaní), je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. K získaniu bezdôvodného obohatenia žalovanými došlo v exekučnom konaní v novembri 1996, tzn. že týmto dňom začala plynúť objektívna premlčacia lehota, k ukončeniu ktorej došlo uplynutím troch rokov. Mali za to, že objektívna premlčacia lehota skončila 25. novembra 1999. Žalobca svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podal na súd 12. júna 2003, teda po uplynutí subjektívnej i objektívnej premlčacej lehoty. Z uvedených dôvodov považovali žalovaní rozhodnutia prvostupňového i druhostupňového súdu, ktorými nebol žalobcovi nárok priznaný z dôvodu jeho premlčania, za vecne správne. Navrhli tento opravný prostriedok ako neopodstatnený zamietnuť, keďže

nie sú dané dôvody mimoriadneho dovolania a neexistujú ani žiadne vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutia súdov zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozsudky súdov nižších stupňov v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako boli v mimoriadnom dovolaní označené, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Žiadna z týchto väd nebola v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky namietaná a v konaní o tomto opravnom prostriedku nevyšla najavo. Dovolací dôvod v zmysle § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p. preto nie je daný.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie súdu nebolo vydané v konaní postihnutom tzv. inou vadou konania, zaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky aj otázkou, či konanie v danej veci nie je postihnuté procesnou vadou takejto povahy. Inou vadou konania (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) je procesná vada, ktorá, na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom vecná nesprávnosť rozhodnutia.

V mimoriadnom dovolaní sa neuvádza, že konanie v danej veci má byť postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a z obsahu spisu jej existencia nevyplýva, preto ani dovolací dôvod v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. nie je daný.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky v mimoriadnom dovolaní vytýka, že konajúce súdy prejednávajú vec nesprávne právne posúdili, keď právnu normu, síce správne určenú, nesprávne právne vyložili, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikovali (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené bolo preto v prejednávanej veci potrebné predovšetkým posúdiť správnosť záverov súdov o okamihu začatia plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z plnenia, ktorého právny dôvod odpadol.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, keď v okamžiku poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti, stratil svoje právne účinky (odpadol). Okamžikom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť.

Pokiaľ ide o posúdenie otázky začiatku behu premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý následne odpadol, je potrebné poukázať na ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka, ktorý túto otázku rieši vo všeobecnej rovine.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

V prvom odseku tohto ustanovenia je upravená tzv. subjektívna premlčacia doba, v odseku druhom premlčacia doba objektívna. Vzájomný vzťah týchto dvoch premlčacích dôb je taký, že ak skončí beh jednej z nich, a je vznesená námietka premlčania, právo sa

premlčí a nemožno ho priznať. Premlčanie nevedie k zániku práva, bráni však jeho vymožitelnosti.

Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade.

Je potrebné prisvedčiť mimoriadnemu dovolateľovi, že súdy sa v konaní nesprávne vysporiadali s otázkou okamihu začatia plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z plnenia, ktorého právny dôvod odpadol.

V prejednávanej veci bolo potrebné zodpovedať otázku, k akému okamžiku je potrebné datovať počiatok behu premlčacej doby, teda i to, kedy sa žalovanými prijaté plnenie (poskytnuté žalobcom na základe následne zrušeného rozhodnutia súdu - súdneho zmiery) stalo bezdôvodným obohatením.

Dovolací súd, ako to už ostatne vyslovil i v mimoriadnym dovolateľom citovanom rozsudku sp.zn. 3 Cdo 124/2002, súhlasí v predmetnej veci so záverom generálneho prokurátora, že premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako plnenia poskytnutého na základe právoplatného súdneho rozhodnutia (zmiery), ktoré bolo neskôr zrušené rozhodnutím odvolacieho súdu (návrh na zrušenie uznesenia o schválení zmiery plní funkciu právoplatného súdneho rozhodnutia a je ďalším prostriedkom procesnej ochrany účastníka pôvodného konania), začala plynúť až právoplatnosťou nového rozhodnutia vydaného vo veci samej o tomto plnení. Premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého tým, že pôvodný rozsudok, na základe ktorého sa plnilo, bol po zrušujúcom rozhodnutí nahradený novým rozsudkom, začína plynúť jeho vyhlásením. Doručenie zrušujúceho rozhodnutia súdu teda nie je tým okamihom, ktorým dochádza k získaniu bezdôvodného obohatenia a preto nemožno od neho počítať plynutie premlčacej doby.

O bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod odpadol, pôjde tiež v prípade poskytnutia plnenia na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia (zmieru, ktorého účinky uznesenia o schválení sú rovnaké ako pri právoplatnom rozsudku), ktoré bolo neskôr, v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku (obnovy konania, dovolania, či mimoriadneho dovolania), zrušené. Vo všetkých týchto prípadoch môže dôjsť k novému prejednaniu veci a k vydaniu rozhodnutia, ktoré je buď totožné alebo iné, než rozhodnutie pôvodné, ktoré bolo dôvodom pre plnenie a splnenie si hmotnoprávnej povinnosti. Tento právny dôvod trvá aj v prípade zrušenia rozsudku (zmieru), ktorý ho deklaroval, takže v takomto prípade nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení až dotedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku.

V danom prípade súdny zmier bol uzavretý medzi účastníkmi konania, v konaní o vydaní transformačného podielu, vedenom na Okresnom súde v Dunajskej Streda pod sp.zn. 7 C 313/1993. Na návrh žalobcu o obnovu konania a zrušenie súdom schváleného zmieru, súd prvého stupňa rozhodol tak, že zrušil zmier uzavretý medzi účastníkmi konania a v merite veci pod sp.zn. 7 C 119/1996 ďalej pokračoval. Rozsudkom Okresného súdu v Dunajskej Streda z 19. marca 2007 č.k. 7 C 119/1996-589, potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 7. februára 2006, sp.zn. 9 Co 188/2005 určil, že právny predchodca žalobcov I až III (žalovaní v tomto konaní) nebohý K. M. splnil v čase nadobudnutia vecí uvedených v rozsudku, v rámci exekučného konania vedeného Exekučným úradom v D., súdnym exekútorom JUDr. R. V. pod č. Ex 143/1996, podmienky na vydanie majetkového podielu vo výške 309 710 Sk. Zároveň súd určil, že J. M. splnil v čase nadobudnutia uvedených vecí v rámci exekučného konania vedeného Exekučným úradom v D., súdnym exekútorom JUDr. R. V., pod č. Ex 143/1996 podmienky na vydanie majetkového podielu vo výške 229 625 Sk. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 22. marca 2006. Z uvedeného vyplýva, že k získaniu bezdôvodného obohatenia na strane povinného subjektu došlo až právoplatnosťou nového rozhodnutia vo veci samej, v ktorom bolo rozhodované o vydaní transformačného podielu, pričom v rozhodnutí bola riešená aj otázka plnenia v rámci exekučného konania. Až týmto „novým“ rozsudkom skončilo konanie o vydanie majetkového podielu a náhrady za zbúrané budovy v hodnote 2 758 751 Sk a týmto rozhodnutím súdu o pôvodne uplatnenom nároku, vydanom v pokračujúcom „obnovenom“ konaní, po zrušení súdom schváleného zmieru, odpadol právny dôvod exekúciou vykonaného

práva. Teda premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v danom prípade začalo plynúť až od vyhlásenia nového rozhodnutia posudzujúceho tento nárok a nie doručením zrušujúceho rozhodnutia súdu.

Z dôvodu, že ako odvolací súd, tak aj súd prvého stupňa, v konaní takto vec právne neposúdili, generálny prokurátor Slovenskej republiky dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 243b ods. 2 O.s.p. a § 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s 243i ods. 2 O.s.p. napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného ako aj dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. novembra 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

